

Arrest

nr. 54 333 van 13 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 12 december 2009, verklaren er zich op 15 december 2009 vluchteling.

1.2. Op 24 augustus 2010 werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 25 augustus 2010 naar verzoeksters werden gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

Ten aanzien van ARAMYAN Aida (hierna eerste verzoekster) :

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Jerevan. U bent gescheiden en heeft twee dochters, S. A. (O.V. 6.546.776) en S. S. (O.V.6.546.779).

U verklaarde dat uw problemen verbonden zijn met uw ex-man A. S.. Na jullie scheiding in 2006 bleven zowel u, uw dochters als uw ex-man op hetzelfde appartement wonen. Een rechtszaak had het appartement in twee verdeeld: de living en het balkon kwam toe aan u en uw dochters, de slaapkamer werd bewoond door uw man en zijn moeder. U had ondanks zijn aanwezigheid geen contact meer met uw ex-man.

In augustus 2008 vertrok uw ex-man van het appartement en keerde niet meer terug. Na zijn vertrek kreeg u dreigtelefoons van onbekenden. Men vroeg u waar uw man was, vertelde u dat hij openstaande schulden had en bedreigde u ermee indien u niet zou bekendmaken waar hij verbleef. Men eiste tevens dat u de schulden, zijnde 200.000 dollar, zou betalen.

Deze telefoontjes deden u veronderstellen dat uw ex-man actief was binnen het criminele milieu. Kort voor de verdwijning van uw ex-man werd u door de burens gevraagd of uw man iets met drugs deed. Uw burens hadden dit via vernomen. U sprak uw ex-man erover aan maar deze weigerde erop in te gaan.

Op 04/11/2008 kregen jullie 's avonds laat het bezoek van drie onbekenden. Een van hen was gewapend met een mes. Ze vroegen naar uw ex-man. Eerst verliep het gesprek rustig maar al snel bedreigden ze u en uw dochters. Zij maakten daarbij aanstalten om uw dochters te verkrachten. U wou tussenbeide komen, maar werd weggeduwd, viel en brak uw arm. Vanwege uw geroep kwamen de burens waarop de aanvallers vertrokken.

Na hun vertrek vertrokken u en uw dochters naar de stad Masis waar uw zus woonde. U werd er vanwege uw gebroken arm enkele dagen opgenomen in het plaatselijke ziekenhuis. U leefde sindsdien ondergedoken: u en uw dochters verlieten de woning van uw zus uiterst zelden. Jullie verbleven ongeveer een jaar bij uw zus. In deze periode kende u geen problemen meer. Ondanks dit kon u niet eeuwig bij uw zus blijven wonen en bovendien vreesde u dat men u zou terugvinden. Vandaar dat jullie besloten het land te verlaten.

U heeft zich voor hulp nooit tot de Armeense autoriteiten gericht omdat uw belagers u waarschuwd dat ze uw dochters kwaad zouden berokkenen indien u dat zou doen. Op 10/12/2009 verlieten u en uw dochters Armenië. Op 15/12/2009 vroegen jullie asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, enkele medische attesten en een invaliditeitsbewijs voor. De medische attesten getuigen dat u in Armenië werd behandeld voor verscheidene medische problemen, waaronder nierproblemen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat uw werkelijke situatie te achterhalen.

*Wat uw **reisroute** betreft ontving het Commissariaat-generaal voorafgaand aan uw gehoor een verslag van de luchthavenpolitie van Zaventem waaruit blijkt dat uw dochters en u via Athene naar Brussel zijn gevlogen. Bij aankomst in Brussel werden jullie gecontroleerd door de Belgische politie en werden er kopieën van de paspoorten genomen. In jullie paspoorten werden Italiaanse toeristenvisa aangetroffen.*

Ondanks deze identiteitscontrole, uitgevoerd door de Belgische autoriteiten bij uw aankomst in het Rijk, gaf u zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal een andere reisroute op. U verklaarde meer bepaald dat jullie op 10/12/2009 vanuit Jerevan naar Moskou waren gevlogen. U beweerde dat jullie hierbij werden vergezeld door een smokkelaar die jullie paspoorten afnam. Na aankomst in Moskou zouden jullie met de wagen van een tweede smokkelaar naar België zijn gebracht (DVZ punt 33-34; CGVS p.5-7). Tot zover uw verklaring. Er werd hierover vastgesteld dat zij op zich reeds verscheidene gebreken vertoont: zo kon u niet duiden op welke plaatsen u op uw reis gecontroleerd werd, hoe u de verschillende grenzen had kunnen passeren en welke landen u had doorgereisd op uw weg naar België. U verklaarde dat u onderweg tweemaal werd gecontroleerd maar dat u zich niet meer herinnert waar. U beweerde dat de smokkelaar de grensovergang regelde terwijl u in de wagen bleef zitten, wat hij deed wist u niet. U verklaarde tot slot dat u Polen en Tsjechoslovakije [sic] was gepasseerd op u weg naar België, meer herinnerde u zich niet (CGVS p.6). Deze gebreken wijzen reeds op het verzwijgen van informatie. U werd hierop gewezen maar beweerde ten stelligste dat u over uw reisroute de waarheid sprak.

Pas toen u op het verslag van de luchthavenpolitie werd gewezen, en het bewijs van uw bedrog geleverd werd, veranderde u uw verklaring. U bekende dat u via Athene was gereisd en beweerde dat de smokkelaar u had opgedragen een valse reisroute op te geven (CGVS p.7). Dat u luisterde naar advies van de smokkelaar kan echter het afleggen van dergelijke bedrieglijke verklaringen niet vergoelijken. U bent immers verantwoordelijk voor de verklaringen die u zelf aflegt en zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van uw verklaringen. U verklaarde uw spijt en zei dat u hierbuiten de waarheid zou spreken.

Uit het vervolg van uw verklaringen blijkt dat deze laatste bewering een holle frase is. Voortbouwend op uw eerdere verklaring beweerde u nog steeds dat uw paspoort en dat van uw dochters werd ingehouden door de smokkelaar. Dit gebeurde weliswaar niet bij uw vertrek naar Moskou, zoals eerder aangegeven, maar na aankomst en controle in België (CGVS p.8). Uw dochter S., waarmee u tussen de interviews door contact had, gaf wat dit betreft soortgelijke verklaringen. Zij beweerde daarbij dat de smokkelaar jullie, nadat hij aan de luchthaven de paspoorten had afgenomen, meenam naar een kennis. Daar aangekomen zou de smokkelaar hebben gezegd dat jullie de paspoorten zouden terugkrijgen nadat het volledige reisgeld door u was betaald (CGVS p.5). Uw dochter S. beweerde dat dit alles plaatsvond in het bijzijn van jullie drie: u, uw dochter S. en uw dochter A.. Welnu, er werd vastgesteld dat uw oudste dochter A., waarmee u geen contact heeft gehad tussen de interviews, van deze zaken niet op de hoogte bleek te zijn. Nadat zij met het politieverslag werd geconfronteerd en de echte reisroute bekende werd zij gevraagd naar de paspoorten. Ook zij had eerder beweerd dat de paspoorten in Moskou door de smokkelaar waren afgenomen. Zij beweerde nu dat ze het paspoort niet bij had, maar kon of wilde niet zeggen waar het zich juist bevond. Zij verklaarde dat het paspoort niet in het opvangcentrum lag en verwees naar u voor meer informatie (CGVS p.4). Uit deze reactie blijkt dat uw dochter A. niet op de hoogte is van het door u beweerde verlies van de paspoorten na hun inbeslagname door de smokkelaar. Dit ondanks het feit dat zij, volgens uw dochter S., hiervan eveneens getuige zou zijn geweest. Uw jongste dochter S. werd met deze onwetendheid van uw oudste dochter A. geconfronteerd maar slaagde er niet in opheldering te geven (CGVS p.5). Dergelijke houding houdt reeds een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van jullie relaas in en doet het vermoeden ontstaan dat u uw Armeens paspoort en deze van uw dochters bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties hetgeen niet te rijmen valt met de verplichting die rust op een asielzoeker om zijn medewerking te verlenen tijdens de asielprocedure.

In de marge wordt hierbij opgemerkt dat daar waar u beweerde (CGVS p.7) dat u de valse reisroute opgaf op aanraden van de smokkelaar, uw dochter A. verklaarde dat jullie dit deden omwille van de stress ontstaan door de problemen die jullie in Armenië hadden gekend (CGVS p.4).

Wat betreft uw **vluchtmotief** moet vooreerst worden opgemerkt dat u nooit enige poging heeft ondernomen om bij de Armeense autoriteiten bescherming te vinden tegen uw problemen met de criminelen die u bedreigden omdat uw ex-man onbetaalde schulden bij hen had uitstaan (CGVS p.11). U werd nochtans meerdere malen telefonisch en éénmaal thuis fysiek bedreigd door deze criminelen. Zelfs toen u na het incident van november 2008 uw gezin in veiligheid had gebracht bij uw zus in Masis, waar jullie tot december 2009 zonder problemen verbleven, heeft u geen poging ondernomen om bescherming van de nationale autoriteiten te verkrijgen voor de problemen die u had ondervonden met de criminelen in Jerevan (CGVS p.12). Uw motivering dat u geen klacht indiende bij de autoriteiten omdat deze criminelen hadden gedreigd dat ze u of uw kinderen in dit geval iets zouden aandoen en nog meer zouden doen lijden, kan echter niet worden weerhouden. Redelijkwijze kan van u immers verwacht worden dat u ten minste een poging zou hebben ondernomen om de bescherming van de bevoegde Armeense autoriteiten in te roepen tegen de bedreigingen van deze criminelen, waarvan u niet eens kon zeggen wie deze personen zijn (CGVS p.10), vooraleer u uw land van herkomst zou verlaten en een beroep zou doen op internationale bescherming.

Ook moeten meerdere tegenstrijdigheden bij de bespreking van jullie vluchtmotief worden vastgesteld. Het merendeel van hen werd vastgesteld na vergelijking met de verklaringen van uw dochter A., waarmee u geen contact had tijdens de interviews. Niettemin zijn ook enkele gebaseerd op een vergelijking met de verklaringen van uw dochter S..

De eerste tegenstrijdigheden handelen over uw gezinssituatie en leefomstandigheden. Zo beweerde u dat u in 2006 van uw man A. S. scheidde. Hierna leefden jullie in eigen kamers in het appartement (CGVS p.9). Welnu, wat dit betreft werd vastgesteld dat uw oudste dochter A. niet kon zeggen wanneer jullie juist gescheiden waren. Zij beweerde dat zij op dat moment nog klein was. Uiteindelijk situeerde zij de scheiding ongeveer 10 jaar geleden (CGVS p.6). Deze verklaring wijkt sterk af van de uwe. Uw dochter werd er vervolgens op gewezen dat u de scheiding in 2006 plaatste, toen zij zelf reeds 18 jaar was. Zij kon deze tegenstrijdigheid niet verduidelijken, zij verklaarde louter zich de feiten niet meer te herinneren.

U beweerde verder dat de moeder van uw ex-man eveneens op het appartement woonde. U verklaarde dat zij enkele dagen na de verdwijning van haar zoon (in augustus 2008) uittrok en bij een andere zoon ging wonen. In februari 2009 zou zij overleden zijn (CGVS p.9,13). Uw dochter A. die eveneens op het appartement woonde, bleek van al deze zaken niet op de hoogte te zijn. Hoewel ze wist dat haar grootmoeder langs vaderszijde overleden was kon zij zich niet herinneren wanneer dat was gebeurd. Zij kon daarbij niet zeggen of dit lang geleden was of niet. Zij beweerde dat jullie geen contact hadden met haar. Op de vraag waar haar grootouders ooit hadden gewoond verklaarde zij dit niet te weten. Welnu, ook wat dit betreft werd zij geconfronteerd met uw verklaring dat uw

schoonmoeder inwoonde tot eind 2008. Zij kon ook hier geen verduidelijking in geven, zij herhaalde louter dat jullie geen contact hadden (CGVS p.10-11).

Daarnaast werden er tegenstrijdigheden vastgesteld over de problemen die uw ex-man en vervolgens jullie zouden hebben gekend. Als uitgangspunt schetste u een vaag beeld van uw ex-man die actief was in criminele milieus. Over zijn activiteiten en zijn banden kon u niets vertellen aangezien jullie geen contact meer onderhielden. U beweerde enkel dat u vernomen had dat uw man iets met drugs deed. Na lang aandringen van wie u dit vernomen had, verklaarde u dat u het wist van de burens die het op hun beurt ook weer gehoord hadden. Van wie uw burens het gehoord hadden wist u niet (CGVS p.9). Nu, buiten de vaststelling dat het u aan informatie ontbreekt, wordt opgemerkt dat de summiere informatie die u levert tegenstrijdig is met de verklaringen van uw dochter A.. Zij beweerde namelijk dat u wist dat uw ex-man met drugs bezig was omdat u dat van zijn vrienden had gehoord. Wie deze vrienden waren of waar zij woonden kon uw dochter weliswaar niet zeggen. Zij verklaarde deze personen niet te kennen. Zij verklaarde daarnaast geen weet te hebben van andere personen die u zouden hebben geïnformeerd over uw man (CGVS p.6). Ook wat dit betreft werd uw dochter geconfronteerd met uw verklaringen. Zij beweerde hierop dat ze niet wist dat ook de burens u hadden ingelicht (CGVS p.7). Hiermee is de tegenstrijdigheid echter niet van de baan: u beweerde immers niet, terwijl u hierover meermaals werd bevraagd, dat u door vrienden van uw man werd ingelicht.

U verklaarde dat u na het vertrek van uw man in augustus 2008 verscheidene dreigtelefoons had ontvangen. Dit leidde uiteindelijk tot het bezoek aan uw huis op 04/11/2008. U verklaarde dat u in totaal 10 à 15 telefoontjes ontving. Wanneer u de laatste ontving, zijnde voor het bezoek, kon u niet zeggen. U beweerde dat u dit laatste telefoontje misschien een week, misschien enkele weken voor het bezoek ontving (CGVS p.14). Ook aangaande deze feiten werd er, naast de beknoptheid, een belangrijk verschil vastgesteld, ditmaal in vergelijking met de verklaringen van uw dochter S.. Zo verklaarde uw dochter S. dat u drie dagen voor het bezoek nog een dreigtelefoontje had ontvangen (CGVS p.6). Indien dit zo het geval was, kan ervan worden uitgegaan dat u ervan op de hoogte was, hetgeen niet zo blijkt te zijn.

Verder werd vastgesteld dat uw dochter A. het bezoek van de onbekenden tot tweemaal toe in november 2009 plaatste daar waar u sprak van november 2008. Zij werd er op gewezen dat er, volgens haar verklaring, tussen het bezoek en jullie vertrek in december 2009 aldus slechts één maand zat. Er werd haar de vraag gesteld of dit correct was; zij antwoordde hierop niet te weten of dit wel of niet klopte en gaf aan dat ze veel stress had ondervonden (CGVS p.8). Daarnaast sprak zij zichzelf wat het bezoek betreft tegen: eerst beweerde ze dat de bezoekers niet in de kamers van haar vader waren geweest, even later verklaarde ze dat deze personen spullen hadden stukgemaakt in de kamer van haar vader. Zij werd op deze tegenstrijdigheid gewezen en verwees wederom naar de stress die zij had ondervonden (CGVS p.9).

Ook wat de afloop van het bezoek betreft werden tegenstrijdigheden genoteerd. U verklaarde dat u tijdens het bezoek een armbreuk had opgelopen en voor verzorging naar het ziekenhuis moest worden gebracht. U verklaarde dat u met de auto van de burens, wiens verschijning de bezoekers had doen vertrekken, naar het ziekenhuis werd gevoerd (CGVS p.12). Uw dochter A. beweerde dan weer dat u, vanwege het late uur, met een taxi naar het ziekenhuis werd gebracht. Zij verklaarde hierbij dat ze de taxichauffeur niet kende (CGVS p.9). Uw dochter werd aldus op uw verklaring gewezen maar kon hier geen verduidelijking in geven. Interessant is de vaststelling dat uw dochter S., die als laatste werd gehoord en waarmee u tussen de interviews door in contact stond, verklaarde dat de burens voor u een taxi hadden gebeld (CGVS p.6). Aangezien u verklaarde dat u met de wagen van de burens naar het ziekenhuis werd gebracht, is hiermee de tegenstrijdigheid niet omzeild.

Tot slot werd bij uw dochters vastgesteld dat geen van beiden kon aangeven wanneer jullie naar Masis waren verhuisd. U had hieromtrent verklaard dat jullie onmiddellijk na het bezoek op 04/11/2008 naar Masis waren vertrokken. Ondanks deze snelle opeenvolging van feiten kon uw dochter S. zelfs niet bij benadering aangeven wanneer jullie waren verhuisd (CGVS p.2, 4). Uw dochter A. plaatste de verhuis dan weer in de herfst van 2009 (CGVS p.2-3). Zij werd er op gewezen dat dit betekent dat zij, in weerswil van haar eerdere verklaring een jaar in Masis te hebben gewoond, slechts enkele maanden in de stad verbleef. Zij gaf hierop opnieuw aan zich de zaken niet meer te kunnen herinneren.

Bovengenoemde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden maken dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen en deze van uw dochters betreffende jullie vluchtmotieven op ernstige wijze wordt ondermijnd. De door u en uw dochters aangehaalde stress en psychologische problemen, ten gevolge van de gebeurtenissen, kunnen niet weerhouden worden ter verklaring van deze vaststellingen. Dit gezien het feit dat geen medisch bewijs werd voorgelegd van dergelijke problemen alsook gezien de omvang van de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende belangrijke gebeurtenissen in jullie asielrelaas.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die door u werden aangebracht zijn niet in staat deze beslissing te wijzingen. Uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw dochters, uw invaliditeitsbewijs en de Armeense medische attesten (inzake de behandeling van uw nierproblemen en de behandeling van een opgezwollen klier in de nek) leveren geen van allen bewijs van de problemen die u in Armenië, omwille van uw ex-man, zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van SARGSYAN Anna :

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Jerevan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U verklaarde dat uw problemen verbonden zijn met uw vader A. S.. U woonde samen met hem, uw moeder en uw zus S. op hetzelfde appartement. Na de scheiding van uw ouders was het appartement weliswaar in twee verdeeld en had u geen contact meer met uw vader.

In augustus 2008 vertrok uw vader van het appartement en keerde niet meer terug. Na zijn vertrek kreeg uw moeder dreigtelefoons van onbekenden. Men vroeg haar waar uw vader was, vertelde dat hij openstaande schulden had en bedreigde haar ermee indien zij niet zou bekendmaken waar hij verbleef. Men eiste tevens dat jullie de schulden, zijnde 200.000 dollar, zouden betalen.

In november 2009 kregen jullie 's avonds laat het bezoek van drie onbekenden. Ze vroegen naar uw vader. Eerst verliep het gesprek rustig maar al snel bedreigden ze jullie. Zij maakten daarbij aanstalten om u en uw zus S. te verkrachten. Uw moeder wou tussenbeide komen, maar werd weggeduwd, viel en brak uw arm. Vanwege jullie geroep kwamen de burens waarop de aanvallers vertrokken.

Na hun vertrek vertrokken jullie naar de stad Masis waar uw tante woonde. Uw moeder werd er vanwege haar gebroken arm opgenomen in het plaatselijke ziekenhuis. Jullie leefden sindsdien ondergedoken en verlieten de woning van uw tante uiterst zelden. Jullie verbleven ongeveer een jaar bij uw tante. In deze periode kenden jullie geen problemen meer.

Op 10/12/2009 verlieten uw moeder, uw zus S. en uzelf Armenië. Op 15/12/2009 vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder A. A. (O.V.6.546.783). In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u neergelegde geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

Ten aanzien van SARGSYAN Sona:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en woonachtig te zijn geweest in Jerevan. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U verklaarde dat uw problemen verbonden zijn met uw vader A. S.. U woonde samen met hem, uw moeder en uw zus A. op hetzelfde appartement. Na de scheiding van uw ouders was het appartement weliswaar in twee verdeeld en had u geen contact meer met uw vader.

In augustus 2008 vertrok uw vader van het appartement en keerde niet meer terug. Na zijn vertrek kreeg uw moeder dreigtelefoons van onbekenden. Men vroeg haar waar uw vader was, vertelde dat hij openstaande schulden had en bedreigde haar ermee indien zij niet zou bekendmaken waar hij verbleef. Men eiste tevens dat jullie de schulden, zijnde 200.000 dollar, zouden betalen.

In november 2008 kregen jullie 's avonds laat het bezoek van drie onbekenden. Ze vroegen naar uw vader. Eerst verliep het gesprek rustig maar al snel bedreigden ze jullie. Zij maakten daarbij aanstalten om u en uw zus A. te verkrachten. Uw moeder wou tussenbeide komen, maar werd weggeduwd, viel en brak uw arm. Vanwege jullie geroep kwamen de burens waarop de aanvallers vertrokken.

Na hun vertrek vertrokken jullie naar de stad Masis waar uw tante woonde. Uw moeder werd er vanwege haar gebroken arm opgenomen in het plaatselijke ziekenhuis. Jullie leefden sindsdien ondergedoken en verlieten de woning van uw tante uiterst zelden. Jullie verbleven ongeveer een jaar bij uw tante. In deze periode kenden jullie geen problemen meer.

Op 10/12/2009 verlieten uw moeder, uw zus A. en uzelf Armenië. Op 15/12/2009 vroegen jullie asiel aan in België.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw moeder A. A. (O.V.6.546.783). In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden. De door u neergelegde geboorteakte bevat louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting wordt door advocaat M. Ogumula, die loco advocaat H. Van Vreckom optreedt, mondeling medegedeeld dat Sona Sargsyan op 8 december 2010 overleden is. De Raad is tot op heden niet officieel in kennis gesteld van het overlijden van voornoemde door haar advocaat waardoor het beroep dienvolgens verder behandeld wordt.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster bevestigt dat zij van de mensensmokkelaar verplicht werd om te liegen over haar reisweg om de evidente reden dat deze graag zijn reisroute meermaals wil gebruiken zodat hij zoveel mogelijk geld kan persen uit mensen.

Verzoekster vindt het betreffende de verklaringen van haar en haar dochters over hun reisroute vreemd dat er meer geloof gehecht wordt aan de verklaringen van dochter A., dan aan die van dochter S. omdat die van S. overeenkomen. Er waren inderdaad contacten tussen S. en haar, maar deze waren niet van dien aard om bepaalde verdraaiingen uit te leggen en bepaalde afspraken rond antwoorden te maken. Verzoekster wijst in dit verband op de psychologische problemen van haar dochter A. en voegt bij hun verzoekschrift een medisch attest (zie stuk 2 inventaris verzoekschrift). De psychologe die A. onderzocht diagnosticeerde haar als zwaar depressief met psychotische neigingen. Zij is zeer teruggetrokken en het is dan ook niet meer dan normaal dat A. weinig opmerkte van wat er gebeurde.

Verzoekster merkt betreffende het feit dat zij geen beroep deed op de autoriteiten op dat zij bang was voor het leven en welzijn van haar dochters. Bovendien heeft zij geen vertrouwen in de politie en zou zij niets kunnen beginnen tegen deze bedreigingen. Indien ze naar de politie zou stappen en de mannen haar zouden vinden, zouden ze nogmaals trachten haar dochter te verkrachten, en die keer zouden ze misschien minder geluk kunnen hebben dat de burens hen zouden redden.

Verzoekster werpt betreffende de tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen op dat het duidelijk is dat A. zwaar depressief is en volledig teruggetrokken leeft. Aan haar verklaringen kan weinig geloof gehecht worden. Zij heeft psychotische neigingen, wat inhoudt dat zij een wereldbeeld creëert zoals dit haar uitkomt en de voeling met de realiteit verliest. Zij is helemaal in de war. Zo beweert A. dat een taxi haar moeder met een armbreuk naar het ziekenhuis bracht, terwijl dit met de auto van de burens gebeurde. Dit feit is een perfecte illustratie dat A. in de war is en haar verklaringen weinig geloofwaardig zijn. Hiermee dient rekening te worden gehouden. Immers haar moeder is door de burens naar het ziekenhuis gebracht. De buurman is evenwel taxichauffeur en rijdt dus met een taxiwagen. Dat A. bepaalde gebeurtenissen in 2009 plaatste in plaats van in 2008 toont zeer zeker aan dat zij in de war is. Zij zou dan maar een maand bij haar tante gelogeerd hebben alvorens te vertrekken. Het mag duidelijk zijn dat ieder normaal denkend mens het verschil aanvoelt tussen een maand en een jaar. Dit zegt met andere woorden meer over A. dan over het asielrelaas van verzoeksters.

3.2. Het asielrelaas van verzoeksters berust op de problemen die zij ondervonden omwille van de activiteiten van eerste verzoeksters ex-man in het criminele milieu. Eerste verzoekster en haar dochters werden bedreigd door enkele criminelen omdat haar ex-man onbetaalde schulden bij hen had uitstaan. De Raad stelt vast dat de ingeroepen vrees voor vervolging geen verband houdt met één van de criteria van artikel 1A(2) van het vluchtelingenverdrag.

Voor wat betreft het luik subsidiaire bescherming stelt de Raad vast dat het relaas van verzoeksters ongeloofwaardig is gelet op de leugenachtige verklaringen over de reisweg en de talrijke tegenstrijdigheden die niet op afdoende wijze worden weerlegd in het verzoekschrift. Niet enkel legden verzoeksters leugenachtige verklaringen af over hun reisweg, er rijzen bovendien sterke vermoedens dat zij hun paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties. Eerste verzoeksters dochter A. met wie eerste verzoekster geen contact meer had tussen de gehoren is immers, in tegenstelling tot eerste verzoekster en haar dochter S., niet op de hoogte van het verlies van de paspoorten na hun inbeslagname door de smokkelaar. Verzoeksters wijten de valse verklaringen over hun reisweg aan de mensensmokkelaar die hen daartoe gedwongen zou hebben. De bestreden beslissing wees er reeds terecht op dat verzoeksters zelf verantwoordelijk zijn voor de verklaringen die zij afleggen voor de asielinstanties zodat de reden die zij opgeven voor hun leugenachtige verklaringen niet als afdoende verschoningsgrond kan aanvaard worden.

De verklaringen van eerste verzoekster en haar dochters zijn dermate tegenstrijdig dat nog amper geloof kan gehecht worden aan hun verklaringen. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegden (i) over het tijdstip waarop eerste verzoekster en haar echtgenoot scheidden, (ii) het al dan niet inwonen van eerste verzoeksters schoonmoeder, (iii) hoe en door wie zij op de hoogte werden gesteld van de activiteiten van eerste verzoeksters ex-man die aan de basis van het asielrelaas liggen, (iv) de dreigtelefoons (v) het tijdstip en de afloop van het bezoek van de onbekenden alsook het ogenblik van de verhuis naar Masis. Eerste verzoekster tracht deze tegenstrijdigheden te verklaren door te verwijzen naar de psychische problemen van haar dochter A. en voegt een medisch attest toe. Eerste verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk waarom ze dergelijk medisch attest niet eerder kon neerleggen in de asielprocedure aangezien zij dit reeds geruime tijd in haar bezit had. Zo dateert het medisch attest reeds van 29 juli 2010 terwijl het gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond op 11 augustus 2010. Het is bijgevolg niet ernstig om pas na confrontatie met de bestreden beslissing een dergelijk attest neer te leggen. In het medisch attest wordt verwezen naar het feit dat verzoeksters dochter A. een psychiater consulteerde, maar verzoekster laat echter na om hiervan enig medisch attest neer te leggen. Hoe dan ook, uit het voorgelegde medisch attest blijkt niet dat de depressie waaraan de betrokkene lijdt dermate ernstig is dat ook het cognitieve geheugen is aangetast.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat het relaas op waarheid berust dan nog wees de bestreden beslissing er terecht op verzoeksters nooit enige poging hebben ondernomen om bescherming te vragen aan de nationale overheden. Internationale bescherming kan immers maar worden toegekend indien de nationale overheden de nodige bescherming niet kunnen of niet willen verlenen. Waar eerste verzoekster verklaart dat zij geen beroep deed op de autoriteiten omdat zij bang was voor het leven en welzijn van haar dochters en dat zij bovendien geen vertrouwen heeft in de politie die niets zou kunnen beginnen tegen deze bedreigingen merkt de Raad op dat dit hypothetische beweringen zijn die niet worden ondersteund door objectieve bewijselementen. Verwacht mag worden dat verzoeksters minstens een poging ondernemen om nationale bescherming in te roepen alvorens zij om internationale bescherming verzoeken.

Verzoeksters tonen derhalve niet aan vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin te vrezen noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te lopen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER